

PIOENEN. NAAR DE SCHILDERIJ VAN P. H. GROEN.

in die klaarheid, waardoor er zekere hardheid, koelheid, gebrek aan warmte is.

Groen voelt zich nu en dan tot het kleurige aangetrokken, in zijn stillevens zijn velerlei, met ornamenten versierde lappen, en zijn bloemen hebben meestal een veelkleurigen onder- en achtergrond. Toch is hij geen colorist. Zijn kleur mist kracht. Zij is er nooit in de eerste plaats, zij is koel en dof, soms hinderlijk. Wat kleur moest zijn, is soms louter bontheid, missend de schoonheid die ook het bonte kan hebben. Daardoor schitteren zijn bloemen u nooit tegen en kunt ge alleen haar vorm, haar bouw bewonderen. Gij krijgt den indruk, dat hij ze meer schildert als studie, dan uit drang naar haar schoonheid. Zijn stillevens gelijken op vraagstukken, welke moeilijk zijn op te lossen. De schilder stelt zich een moeilijke taak, welke hij technisch knap uitvoert, doch zonder er schoonheid in te brengen, zonder er intimiteit in te krijgen.

Welken kant Groen uit zal gaan, is bij deze toch uitgebreide tentoonstelling niet

effen grijs of tegen 't licht, maar ook, en dit wel het meest, tusschen kleurige lappen of rommelige omgeving. Hij maakt een mooi gevonden, geestig hoekje uit zijn atelier, goed afgesneden, maar ook zonderling gecomposeerde stillevens. Hij schildert alles wat hem treft, maar slechts zelden haalt hij het schoone der dingen tot zich. Van de lente geeft hij niet het teere, het maagdelijke van pas uitbottend groen, niet de zonneweelde, de schittering op bloeiende boomen. En van den herfst geeft hij geen gouden verrukking, ook niet de zwoele schoonheid van het wegstervende gouden loof. Hij is nooit lyrisch. Hij wordt aangetrokken door het karakter der dingen; het karakteristieke moet de hoofdfactor zijn.

Van kinderen, die glijbaantje spelen, geeft hij niet weinig aardig de beweging, typeert hij geestig de beentjes in de witte sneeuw. Van oude vervallen buurtjes, van boerenhuisjes met rommelige schuurtjes, stukkende hekjes, onverzorgde tuintjes geeft hij het

te zeggen. Hij slaat zijn blik naar alle zijden, daarbij zich getrouw houdende aan de natuur. Nu eens schildert hij de lente, dan den herfst, nu een oud, stil, rottig muurtje aan het water, dan het drukke stadsgewoel; een kerk tegen de avondlucht buiten op het land, en vuilen rommel van huizen in afbraak of wijken in aanbouw. Hij maakt het land bij zon, bij wind, bij sneeuw, aan slooten, vaarten en rivieren. Hij schildert de bloemen streng, tegen